

Prof. dr. Gheorghe Lazarovici în expoziția *Sanctuarul neolitic de la Parța*
(Muzeul Național al Banatului, Timișoara)

PROFESORULUI GHEORGHE CORNELIU LAZAROVICI LA 80 DE ANI

După cele câteva materiale dedicate de mine aniversărilor prin care ai trecut, în ultimii zeci de ani, doresc să-mi aduc aminte de câteva momente din existența mea care nu s-ar fi întâmplat fără aportul tău decisiv.

Poate că ziua fundamentală a existenței mele în ultimii 45 de ani a fost primul moment al studiilor mele universitare, la Facultatea de Istorie-Filosofie din cadrul Universității “Babeș-Bolyai”, din Cluj-Napoca. Atunci, un coleg pe care de abia îl cunoscusem, m-a adus la biroul tău din Muzeul Național de Istorie a Transilvaniei din orașul deja amintit. Năvalnic, totul a început să curgă spre arheologia preistorică, mai precis spre neolitic, iar sensul și direcția acesteia au, până astăzi, același duct.

Din anul I m-ai sprijinit la realizarea lucrării de licență, alături de regretatul Nicolae Vlăsa și sub conducerea nemijlocită a altui mare profesor regretat, Hadrian Daicoviciu. Dacă amintesc doar șantierele arheologice pe care am participat în echipele coordonate de tine, este vorba de mari situri ale preistoriei din interiorul arcului carpatic și din Banat, situate la Iclod (Jud. Cluj), Zăuan (Jud. Sălaj), Suplacu de Barcău (Jud. Bihor), Parța (Jud. Timiș), Caransebeș, Cuptoare, Ilidia, Gornea, Liubcova și Moldova Veche (Jud. Caraș-Severin).

Prin mijloace specifice, uneori mai greu de înțeles de generațiile de astăzi, m-ai făcut să fiu subjugat de viitoarea și actuala mea meserie, să înțeleg lucruri greu de înțeles de marea majoritate a celor din jur, să privesc spre viitor studiind cu abnegație trecutul. Cu siguranță că prin experiența acumulată pot înțelege altfel tot ce este în jurul meu și aparține trecutului sau prezentului. Așa ai învățat și multe alte zeci de generații de absolvenți ai Universității Clujene, dar nu numai.

În ultimii aproximativ 20 de ani ai dus la desăvârșire și generații ale Universității Sibiene, a celei Alba-Iuliene sau Târgoviștene, Sucevene, Orădene și, în sfârșit, Ieșene. Doar amintind aceste centre universitare, vedem imensitatea personalității și puterea de muncă pe care le deții, extrem de necesare nouă și astăzi, chiar dacă pentru tine efortul duce la epuizare.

Exemplar ai rămas și în modul de abordare a cercetării arheologice în sine. Nu ai abandonat dezideratele tinereții pe care le duci mai departe printr-o întârziere continuă a acesteia. Pentru mulți dintre noi este un exemplu din ce în ce mai greu de urmat, dar obligatoriu de împlinit. Aceasta este esența școlii din care provii (cu profesori eminenți din România, Germania, Austria, Serbia sau Ungaria). În această școală au crescut mulți alți cercetători și profesori din lume (SUA, Marea Britanie și aproape toate țările actuale ale Europei Unite) care s-au adăugat pentru noi, ca învățători. Ce poate fi mai frumos în existența noastră decât a face parte dintr-o continuitate culturală și științifică infinită?

Dragul meu Profesor, îți mulțumesc și pentru faptul că ai fost alături de mine în cele mai frumoase momente ale vieții (ocuparea prin concurs a unor posturi, căsătoria, nașterea și botezul urmașului, mutări dintr-un loc în altul, activitatea profesională, arheologică sau pedagogică).

Astfel că m-ai ajutat să mă împlinesc în societate și să profit mai mult și mai cu folos de acest lucru.

În sfârșit, sunt dator să-ți doresc multă sănătate și putere de muncă și să-ți urez relații în familie cât mai puternice. Sper în șansa de a-ți mai adresa, în scris, astfel de cuvinte și cu următoarele prilejuri aniversare.

Cu drag,
Prof. Univ. dr. Sabin Adrian Luca